

บทที่ 9 ประเทศสิงคโปร์

1. ความทั่วไป

ภูมิประเทศของสิงคโปร์นั้น เป็นเกาะ มีพื้นที่ประมาณ 588 ตารางกิโลเมตร เศรษฐกิจแต่แรกเริ่มนั้น เป็นการค้า โดยสิงคโปร์เป็น เมืองท่าศูนย์กลางการค้าแลกเปลี่ยน แต่ในระยะหลังสงครามนั้นสิงคโปร์พยายามขยายการอุตสาหกรรมอย่างมาก โดยให้มี นโยบายอุตสาหกรรมและการค้าสอดคล้องกัน ในปัจจุบันสิงคโปร์มีการปกครองแบบ สาธารณรัฐ เป็นประเทศมีการพัฒนา เศรษฐกิจสูงสุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประวัติศาสตร์ของประเทศนี้ค่อนข้างสั้น เพียงประมาณศตวรรษเศษๆ เท่านั้น ในขณะที่ ประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ เช่น ไทยมีประวัติศาสตร์ยาวนานนับพันปี

แต่เดิมสิงคโปร์มีสภาพเกือบ เป็น เกาะร้าง เล็กๆ อยู่ปลายแหลมมลายู เมื่อ สแควมฟอร์ด แรฟเฟิล ซึ่งเป็นนักสำรวจและนักธุรกิจชาวอังกฤษได้ค้นพบสิงคโปร์ใน ค.ศ. 1819 และเห็นว่า เป็นที่ เหมาะสมในการใช้เป็นศูนย์กลางการค้าขายและทางยุทธศาสตร์ กล่าวคือ เรือทุกลำที่จะมาจากอินเดียจะไปตะวันออกไกลต้องผ่านสิงคโปร์ จึงใช้ขยาย แยกสิงคโปร์ออกมาจากยะโฮร์ และสร้างเป็นเมืองท่าขึ้น จากนั้นผู้คนก็หลั่งไหลเข้ามา ในเกาะเล็กๆ นี้ โดยมากเป็นผู้ที่มาจากเมืองจีน อินเดีย และจากแหลมมลายูเอง แรฟเฟิลประสบความสำเร็จอย่างมากอยู่ไม่น้อยในระยะแรกๆ เนื่องจาก การชักชวนของฮอลันดา และแม้กระทั่งชาวอังกฤษในเกาะปีนัง ซึ่งไม่ต้องการให้สิงคโปร์กลายเป็นเมืองท่าคู่แข่ง อย่างไรก็ตาม แรฟเฟิลก็ประสบความสำเร็จในการก่อตั้งสิงคโปร์ให้เป็นอาณานิคมอีกแห่ง ของอังกฤษใน ค.ศ. 1824

เมื่อสิงคโปร์มีสภาพเป็นบ้านเมือง ความต้องการกำลังคนเพื่อทำงานใน
สาขาต่างๆ ก็มากขึ้น รัฐบาลอังกฤษได้สนับสนุนการอพยพเข้ามาของคนจีนอย่างมาก
เพราะเห็นว่าเป็นพวกที่ยั่งยืนทำกินจะได้เป็นแรงสำคัญในการพัฒนา อังกฤษให้สถานภาพ
คนจีนสูงกว่าคนมาเลย์ซึ่ง เป็นเจ้าบ้านเสียอีก ซึ่งจุดนี้เป็นจุดอ่อนที่ญี่ปุ่นใช้ในการยุยง
ชาวพื้นเมืองให้ต่อต้านอังกฤษในสงครามโลกครั้งที่สอง นอกจากจีนแล้ว ในระยะที่
กิจการยางพารารุ่งเรืองตอนปลายศตวรรษที่ 19 นั้น อังกฤษต้องการแรงงานราคาถูก
เข้ามาทำสวนยาง ดังนั้น จึงปรากฏว่ามีชาวอินเดียเชื้อชาติทมิฬอพยพเข้ามามาก
แรพเพิลจัดการให้สิงคโปร์เป็นเมืองท่าเสรีไม่เก็บภาษีจึงทำให้เมืองนี้เจริญอย่างรวดเร็ว
กลายเป็นศูนย์กลางการค้าระหว่างจีนและยุโรปแทนมะละกาไป^{1/} ทำให้สิงคโปร์มีรายได้
จากการเป็นท่าเรือมาก

สมัยที่อังกฤษมีนโยบายการปกครองมลายูในรูปของ Straits Settlements
นั้น สิงคโปร์ก็รวมอยู่ด้วย เช่นเดียวกับปีนังและมะละกา และดินแดนที่อังกฤษเช่าในไทรบุรี
และเมื่อประมาณ ค.ศ. 1874 อังกฤษได้ให้สิงคโปร์เป็นที่ตั้งของรัฐบาลและเป็นศูนย์กลาง
การปกครองของอังกฤษในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ ^{2/}

ในช่วงที่สิงคโปร์ตกอยู่ในการปกครองของอังกฤษนั้น เมื่ออังกฤษเปิดให้
เอกชนมีการค้าเสรีได้ มีผลให้การค้าที่สิงคโปร์เจริญมาก นอกจากเป็นศูนย์กลาง
การค้าแล้ว อังกฤษยังต้องการให้สิงคโปร์เป็นฐานทัพด้วยทั้งในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2
และหลังสงคราม โดยหวังเกรงว่าเยอรมันนีและญี่ปุ่นซึ่งมีอำนาจทางการทหารมากขึ้น จะ
แผ่อำนาจเข้ามาในอาณานิคมของตนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อย่างไรก็ตาม เมื่อ
เกิดสงครามโลกครั้งที่สองนั้นอังกฤษก็ไม่อาจทานกำลังของญี่ปุ่นได้ และปรากฏว่าในช่วง
สงครามโลกครั้งที่สองนี้ คนจีนในสิงคโปร์ถูกญี่ปุ่นฆ่าตายเป็นจำนวนมาก เพราะญี่ปุ่น

ถือว่าจีนเป็นปรปักษ์ของตนมาแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง เช่น คนจีนในสิงคโปร์เคยส่งเงินไปช่วยจีนรบญี่ปุ่น ต่อต้านสินค้าจากญี่ปุ่น ฯลฯ ในขณะที่เดียวกันญี่ปุ่นกลับแสดงความเป็นมิตรต่อพวกเชื้อชาติมลายู อย่างไรก็ตาม ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นได้ส่งผลให้คนสิงคโปร์มีความรู้สึกเกลียดชังลัทธิอาณานิคมและมีความเป็นชาตินิยมมากขึ้น

สิงคโปร์เป็นประเทศที่ค่อนข้างแตกต่างจากประเทศอาณานิคมอื่นๆ ในเอเชียอาคเนย์ เพราะสิงคโปร์เป็นเมืองที่มั่งคั่งแม้ในช่วงที่เป็นอาณานิคม เนื่องจากเป็นศูนย์กลางการค้าเป็นท่าเรือที่สำคัญ เหตุผลของการที่สิงคโปร์ไม่ประสบความสำเร็จเหมือนประเทศอาณานิคมอื่นๆ อาจเป็นเพราะสภาพธรรมชาติได้ช่วยไว้ นั่นคือประเทศนี้มีขนาดเล็กมาก พื้นดินมีจำกัดการเพาะปลูกขนาดใหญ่เพื่อผลิตพืชผลเพื่อส่งออกตามที่เมืองแม่ต้องการนั้นทำได้ยาก อนึ่ง แต่ดั้งเดิมนั้นสิงคโปร์มีลักษณะเกือบเป็นเกาะร้างเมื่ออังกฤษมาครอบครองจึงยากที่จะเข้ามาชุดรีดหรือกอบโกยผลประโยชน์จากชาวพื้นเมืองดังเช่นประเทศอาณานิคมอื่น เช่น อินโดนีเซียที่ถูกกอบโกยความมั่งคั่งโดยดัดขฬ นอกจากนั้น การที่อังกฤษเข้าครอบครองสิงคโปร์ก็โดยตั้งใจจะให้ เป็นศูนย์กลางการค้าขายแลกเปลี่ยน ซึ่งเป็นลักษณะของการให้บริการและต้องการพลเมืองเพื่อประกอบกิจการในด้านต่างๆ ดังนั้น กฎเกณฑ์ที่อังกฤษใช้กับสิงคโปร์ในระยะแรกๆ น่าจะไม่เข้มงวด แต่ควรจะเป็นการชักจูงใจให้มีผู้คนเข้ามาอยู่ด้วย

แต่ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองนั้น สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป เมื่อญี่ปุ่นเข้าครอบครอง สิงคโปร์ทรุดโทรมมาก ทั้งนี้เพราะไม่มีเรือสินค้าผ่าน ในขณะที่เศรษฐกิจสิงคโปร์ช่วงนั้นพึ่งพิงอยู่กับการเป็นเมืองท่าเสียส่วนใหญ่ จึงขาดรายได้ไปอย่างมาก แต่ที่เลวร้ายไปกว่านั้นก็คือ การที่สิงคโปร์ไม่สามารถปลูกพืชอาหารหรือทำการผลิตสินค้าจำเป็นได้เพียงพอ แต่อาศัยการนำเข้าจากประเทศอื่น เมื่อมีสงครามการคมนาคมไม่สะดวกจึงเป็นสิ่งที่แน่นอนว่าประชาชนสิงคโปร์จะต้องเดือดร้อนเนื่องจากการขาดแคลนอาหาร

อย่างไรก็ตาม เมื่อสงครามสงบลงสถานการณ์ของสิงคโปร์ก็กลับฟื้นตัวได้
ดีขึ้น แม้จะยังไม่รวดเร็วนัก การฟื้นตัวได้ก็เพราะ เรือสินค้าเริ่มกลับมาและสินค้าก็
เริ่มหลังไหลเข้ามา การค้าขายกลับฟื้นตัว แต่ปัญหาหนักของสิงคโปร์หลังสงครามโลก
ก็คือ การเพิ่มของประชากรและปัญหาการว่างงาน เนื่องจาก ขนาดของเศรษฐกิจ
ขยายไม่ทันอัตราการเพิ่มของประชากร ซึ่งเป็นประมาณ 4% หรือกว่านั้น^{3/} นอกจาก
นั้น เมื่ออังกฤษถอนฐานทัพไป ปัญหาการว่างงานยิ่งทวีตัว แต่หลังจากที่สิงคโปร์ได้
อิสระและโดยการบริหารงานของพรรค พี. เอ. พี. ภายใน 20 ปี นายลี กวนยู และ
คณะก็สามารถนำประเทศให้เจริญได้อย่างรวดเร็ว และมีอัตราการเจริญเติบโตทาง
เศรษฐกิจในอัตราที่สูงกว่าประเทศอื่นๆ ในเอเชียอาคเนย์ คือประมาณ 8% โดยเฉลี่ย
และเป็นประเทศที่ประชากรมีรายได้ต่อหัวสูงมาก คือประมาณ 2,700 เหรียญสหรัฐต่อ
หัวในปลายทศวรรษที่ 1970 และยังสามารถแก้ปัญหาการเพิ่มประชากรโดยการจำกัด
การอพยพเข้ามาจากต่างประเทศและโดยการวางแผนครอบครัวมีผลให้อัตราการเพิ่ม
ของประชากรลดลงเป็น 1.3% ต่อปีในราว ค.ศ. 1979

การที่สิงคโปร์กลายเป็นประเทศที่มีความเจริญและความมั่งคั่งทัดเทียมกับ
ประเทศที่พัฒนาแล้วนั้น ถือได้ว่าเป็นเพราะมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพโดยแท้
เนื่องจากสิงคโปร์ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์เหมือนประเทศเพื่อนบ้าน เช่น
ไทย อินโดนีเซีย หรือแม้แต่มาเลเซีย

สิงคโปร์ตระหนักดีถึงอุปสรรคสำคัญของความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจคือ
การเพิ่มของประชากรและความจำกัดของปริมาณที่ดินของประเทศ เพราะเมื่อ
ประชากรเพิ่มนั้นการบริโภคย่อมเพิ่มตามไปด้วย แต่การผลิตอาหารอาจเพิ่มไม่ได้
เพราะที่ดินมีจำกัด ดังนั้น การซื้อสินค้าอาหารเข้ามาจึงหลีกเลี่ยงได้ยากและจะมีแนว
โน้มเพิ่มขึ้น การที่รายได้ของประเทศต้องใช้เพื่อการบริโภคมากๆ แทนการลงทุนย่อม

ไม่เป็นผลดีแก่การพัฒนา นอกจากนั้น การเพิ่มของประชากรจะเป็นผลเสียในด้าน
นิเวศวิทยา จะเกิดความแออัดของที่อยู่อาศัย ตลอดจนภาวะการจ้างงานด้วย ดังนั้น
พรรคของ นายลิกวนยู จึงยึดนโยบายควบคุมพลเมืองคู่ไปกับการเร่งพัฒนา เศรษฐกิจ
ซึ่งถือได้ว่าประสบผลสำเร็จทั้งสองอย่าง

2. การแสวงหาอิสรภาพของสิงคโปร์

หลังสงครามสิงคโปร์ยังคงมีฐานะเป็นอาณานิคมของอังกฤษ โดยมีผู้
สำเร็จราชการแทนพระองค์ของพระเจ้าแผ่นดินอังกฤษมาประจำ แต่เมื่อ ค.ศ. 1953
อังกฤษได้มีการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์บางอย่าง และในที่สุดอังกฤษยอมให้มีการเลือกตั้ง
สภานิติบัญญัติครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1955 และมีกฎเกณฑ์ว่าผู้ที่ได้รับเลือกตั้งคนหนึ่งคนใดจะ
ได้รับแต่งตั้งเป็นมุขมนตรี ปรากฏว่า นาย David Marshall ได้รับเลือกเป็นมุขมนตรี
คนแรก นายมาร์แชลล์พยายามเจรจาคัดรอกับรัฐบาลอังกฤษเพื่อขอปกครองตนเองแต่
ไม่ประสบความสำเร็จ ในที่สุดเขาก็ลาออก อย่างไรก็ตาม ในสมัยของนาย ลิกวนยู
เป็นนายกรัฐมนตรี เห็นว่าการที่สิงคโปร์ควรจะรวมเข้ากับมลายาเพื่อตั้งเป็นสหพันธ์
มาเลเซีย เพื่อจักได้เป็นอิสระจากอังกฤษได้ นอกเหนือจากนั้น เศรษฐกิจของสิงคโปร์
ขณะนั้นยังต้องพึ่งพิงมลายาอยู่ แต่คนมลายาไม่ยอมให้สิงคโปร์เข้าร่วมด้วยเพราะเกรง
ว่าคนจีนซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่จะเข้ามามีอำนาจในรัฐบาล แต่ในที่สุดมีการแก้ปัญหาโดย
การพยายามรวมมลายา สิงคโปร์ บรูไน ซาราวัก และ บอร์เนียวเหนือเข้าด้วยกัน
เป็นสหพันธ์ เพื่อแก้ปัญหาที่คนจีนจะกลายเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศไปได้ เพราะ
ดินแดนอื่นๆ นั้นมีคนมาเลยเป็นจำนวนมาก ซึ่งอังกฤษก็ยินยอมให้ดินแดนดังกล่าวมา
รวมกับมลายา แม้จะมีปัญหาขัดข้องบ้างแต่ในที่สุดก็มีการจัดตั้งเป็นสหพันธ์ขึ้นได้ เมื่อ
16 กันยายน ค.ศ. 1963 ทั้งนี้บรูไนมิได้ตกลงเข้าร่วมด้วย

เมื่อตั้ง เป็นสหพันธ์แล้วมีปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย^{4/} อาทิปัญหาทางด้านเชื้อชาติระหว่างคนมลายู คนจีน และคนอินเดีย ซึ่งไม่อาจอยู่ร่วมกันโดยสงบได้ และปรากฏว่าสหพันธ์ได้ออกกฎหมายต่างๆ ซึ่งไม่เสมอภาคมาใช้ เช่น การให้สิทธิพิเศษต่างๆ แก่ชาวมลายูมากกว่าชาติอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวจีนไม่มีสิทธิเป็นพลเมืองของสหพันธ์^{5/} ในขณะที่เดียวกันชาวมอริเนียวก็นิยามว่าไม่ต้องการให้คนในสิงคโปร์ และชาวมลายูอพยพเข้าไปในดินแดนของตน นอกจากนั้น มีปัญหาอื่นๆ เช่น ศาสนา ภาษาที่ใช้ในราชการ วัฒนธรรม ปัญหาเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านได้แก่ อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ซึ่งคัดค้านการตั้งสหพันธ์มาตั้งแต่ต้น และที่สำคัญคือ ปัญหาของประมุขของประเทศซึ่งต้องเป็นชาวมาเลย์เท่านั้น ด้วยปัญหานานัปการดังกล่าวซึ่งจุดสำคัญคือการให้สิทธิแก่ชาวมาเลย์เหนือชาติอื่น และปัญหาเฉพาะกับสิงคโปร์ก็คือ ความแตก ร้าวระหว่างชาวจีนกับชาวมลายู การเก็บภาษีจากคนจีนสูงกว่าคนมลายู ตลอดจน การบังคับว่าใน ค.ศ. 1973 พลเมืองของสหพันธ์จะต้องใช้ภาษามลายูเท่านั้น และ สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งของการแตกแยกระหว่างสิงคโปร์กับมลายาคือ ฝ่ายหลังไม่ไว้วางใจฝ่ายแรกว่าจะเข้ามาเป็นรัฐบาลของสหพันธ์ ในที่สุดสิงคโปร์ก็ตัดสินใจลาออกจากสหพันธ์ไปตั้งเป็นรัฐอิสระ เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1965 โดยมีลักษณะการปกครองแบบสาธารณรัฐ มีนายกรัฐมนตรีเป็นผู้บริหาร และลีควงยู ได้เป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของรัฐอิสระแห่งนี้ แต่ประมุขของประเทศคือ ประธานาธิบดี ซึ่งมีบทบาทในการปกครองค่อนข้างน้อย

๑. เศรษฐกิจของสิงคโปร์หลังสงครามโลกครั้งที่สอง

เศรษฐกิจของสิงคโปร์สามารถฟื้นตัวได้ดีขึ้นเรื่อยๆ หลังสงครามโลกครั้งที่สองนั้นน่าจะเป็นด้วยสาเหตุที่สำคัญประกอบกันอยู่สองสามประการคือ สิงคโปร์เป็น

ประเทศที่มีขนาดเล็กมาก ซึ่งจะทำให้การบริหารงานทำได้ทั่วถึงและมีประสิทธิภาพสูงกว่าการบริหารในประเทศไทย ทั้งยังอยู่ในทำเลที่เหมาะสมแก่การค้าระหว่างประเทศ สิงคโปร์มีผู้นำประเทศที่ตั้งใจทำงานและฉลาดล้ำอย่าง นายลีกวนยู และประชากรของสิงคโปร์ซึ่งส่วนใหญ่คือคนจีนนั้นมีความขยันขันแข็งในกิจการงาน จึงกล่าวได้ว่าขนาดและที่ตั้งของประเทศและคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา

ต่อจากนี้ไปจะพิจารณาเศรษฐกิจของสิงคโปร์ในช่วงต่างๆ หลังสงครามโลก

1. เศรษฐกิจแบบศูนย์กลางการค้าหลังสงครามโลกครั้งที่สองจนถึง ค.ศ.

1959

แท้จริงสิงคโปร์มีลักษณะ เศรษฐกิจแบบศูนย์กลางการค้ามาตั้งเดิมแล้ว เนื่องจาก เป็นทำเลที่เหมาะสมมากในคาบสมุทรมลายู เป็นจุดผ่านสำคัญของเรือสินค้าจากประเทศต่างๆ และรายล้อมไปด้วยประเทศเกษตรกรรม สิงคโปร์จึงได้ทำหน้าที่เป็นเสมือนศูนย์บริการทางการค้าให้แก่เรือสินค้าของประเทศต่างๆ ที่ผ่านแหลมมลายู สินค้าจากที่ต่างๆ จะถูกนำมาเก็บรักษาไว้ที่สิงคโปร์เพื่อส่งไปจำหน่ายยังประเทศอื่นต่อไป และจากการเป็นศูนย์กลางการค้าระหว่างประเทศที่สำคัญก็ได้กลายเป็นศูนย์การเงินที่สำคัญในย่านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไปด้วย

ในขณะที่สิงคโปร์เป็นประเทศที่เศรษฐกิจพึ่งพิงกับการให้บริการนั้น สาขาการผลิตอื่นๆ ทั้งเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมจึงมีความสำคัญน้อย สิงคโปร์มีการผลิตขั้นแปรรูปเบื้องต้น เช่น การแปรรูปยางพารา ผลิตภัณฑ์จากไม้ อาหารกระป๋อง แรงงานกว่า 50% จะอยู่ในภาคการค้าและการให้บริการอื่นๆ^{6/} ในขณะเดียวกันแรงงานทางด้านเกษตรกรรมมีขนาดเล็กและมีการลดลงเรื่อยๆ

ลักษณะของ เศรษฐกิจช่วงนี้มีได้เปลี่ยนแปลงไปจากก่อนสงครามโลกครั้งที่สองนัก และมีแนวโน้มว่ากิจกรรมสาขาบริการอื่นๆ มีการขยายตัวสอดคล้องไปกับการค้าระหว่างประเทศในช่วงดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เมื่อสิ้นสุดระยะการปกครองและการควบคุมทางเศรษฐกิจของอังกฤษลงแล้ว ความรุ่งเรืองของสิงคโปร์ในฐานะการเป็นเมืองท่าศูนย์กลางของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แม้จะยังคงเจริญอยู่แต่อาจไม่เป็นการเพียงพอ เนื่องจากประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ ได้พยายามพัฒนาตั้งขึ้นมาเป็นเมืองศูนย์กลางค้าบ้าง สิงคโปร์จึงมีคู่แข่งขึ้น ดังนั้น ผลประโยชน์หรือรายได้ของประเทศจากการให้บริการต่างๆ ทางการค้าจึงย่อมลดลงบ้างประกอบกับการมีประชากรเพิ่มสูงขึ้นในช่วงหลังสงครามโลก^{7/} ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์มิได้นิ่งนอนใจ ปรากฏว่ามีการใช้มาตรการต่างๆ เพื่อแก้ไขและพัฒนา เศรษฐกิจในช่วงทศวรรษ 1960 ซึ่งประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี

2. การพัฒนาในทศวรรษ 1960

ปรากฏว่าเศรษฐกิจแบบ เมืองท่าไม่อาจ เป็นสาขาเดียวที่จะเลี้ยงประเทศได้อีกต่อไป เนื่องจาก มีคู่แข่งขึ้นเพิ่มขึ้น ตลอดจนผู้บริโภคในประเทศก็เพิ่มขึ้น และการมีสาขาเศรษฐกิจบริการ เป็นสาขานำเท่านั้นมิได้เพียงพอที่จะรองรับการเพิ่มของแรงงานได้อีกต่อไป การว่างงานเพิ่มขึ้นตลอดเวลา จาก ค.ศ. 1957 ซึ่งมีการว่างงานเพียง 24,000 คน กลายเป็น 53,000 คน ในค.ศ. 1966^{8/}

ปัญหาการว่างงานเป็นปัญหาที่ร้ายแรงทางเศรษฐกิจ ซึ่งอาจบั่นทอนการพัฒนาลงได้มาก สิงคโปร์ตระหนักปัญหานี้เป็นอย่างดี จะเห็นได้จากที่มีการวางแผนครอบครัว และการพยายามหันมาเน้นการอุตสาหกรรมมากขึ้น รวมทั้งการพยายามแสวงหาแหล่งเงินตราต่างประเทศจากแหล่งต่างๆ มาชดเชยรายได้ที่เคยได้รับจากการตั้งฐานทัพของอังกฤษด้วย

ก). บทบาทของรัฐบาลต่อความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

ในทศวรรษ 1960 นั้น อัตราความจำเป็นทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์อยู่ในระดับที่สูงมาก เมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน GDP เพิ่มขึ้นจาก 2,050 ล้านดอลลาร์เป็น 5,190 ล้านดอลลาร์ใน 1970 และอัตราการเพิ่มของประชากรก็ลดลงได้จากประมาณ 4% หลังสงครามเหลือเพียง 1.3% ในค.ศ. 1970 ดังนั้นรายได้ต่อหัวของประชากรโดยเฉลี่ยจะสูงขึ้น อย่างไรก็ตาม อัตราความจำเป็นในทศวรรษนี้มีความแปรปรวนอยู่มากโดยเฉพาะครึ่งแรกของทศวรรษ ซึ่งการเมืองเป็นสาเหตุด้วยประการหนึ่งคือ ในค.ศ. 1963 นั้นสิงคโปร์ได้เข้าร่วมเป็นสหพันธ์มาลายา ปรากฏว่าสหพันธ์ดังกล่าวถูกต่อต้านจากประเทศเพื่อนบ้าน เช่น อินโดนีเซียอย่างมาก อันมีผลกระทบทางเศรษฐกิจของประเทศที่เข้าร่วมในสหพันธ์ซึ่งรวมถึงเศรษฐกิจแบบเมืองท่าของสิงคโปร์ด้วย

หลังจาก ค.ศ. 1968 เป็นต้นมาการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นไปอย่างรวดเร็วและสม่ำเสมอ ทั้งการว่างงานก็ลดลงจนไม่ถือว่าเป็นปัญหาที่ร้ายแรงอีกต่อไป โดยแท้จริงกลับเห็นได้ว่าระยะต่อมา สิงคโปร์กลับต้องจ้างแรงงานจากต่างประเทศเข้าไปอีกด้วย เช่น แรงงานจากประเทศไทย ในขณะที่อัตราความเจริญเป็นไปอย่างมากมาย เศรษฐกิจของสิงคโปร์ก็มีเสถียรภาพอย่างยิ่ง ระดับราคาเพื่อมิได้ปรากฏ ทั้งนี้เพราะรัฐบาลสิงคโปร์มีการควบคุมที่ดีในการเรียกร้องขึ้นค่าจ้างแรงงาน การนัดหยุดงาน มีการควบคุมมิให้พ่อค้ารวมหัวกันเอาเปรียบผู้บริโภค ตลอดจนการควบคุมปริมาณเงินตราของประเทศมิให้มากเกินไปจนเกินควร นอกจากนี้สิงคโปร์ยังได้มีโครงการสวัสดิการพื้นฐานหลายอย่าง อาทิจัดสร้างที่อยู่อาศัยในราคาถูกให้แก่พลเมืองตามระดับรายได้ ดังนั้น ปัญหาค่าครองชีพด้านที่อยู่อาศัยจึงไม่มีสิ่งที่เป็นประเทศขนาดเล็ก (ซึ่งการลงทุนด้านนี้ของรัฐบาลอาจมีผู้เห็นว่าไม่ก่อให้เกิดผลผลิต แต่ไม่ควรลืมว่าทรัพยากรมนุษย์คือ สิ่งล้ำค่าในการพัฒนาชาติ การมีคุณภาพชีวิตที่ดีจึงเป็นสิ่งจำเป็น และที่อยู่อาศัย

นั้น เป็นปัจจัยประกอบของคุณภาพชีวิตอย่างหนึ่ง) ทางฝ่ายรัฐบาลของสิงคโปร์นั้นพยายาม
ควบคุมรายจ่ายให้เหมาะสม จึงปรากฏว่างบประมาณมีลักษณะสมดุลเสมอ^{9/} แต่รัฐบาล
ยินดีกู้เงินหากจะเป็นไปเพื่อการพัฒนา เศรษฐกิจ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการกู้ภายในประเทศ

ในขณะที่รายได้ประชาชาติเพิ่มอย่างมากรุนั้น การสะสมทุนรวมของประเทศ
ก็เพิ่มขึ้นโดยรวดเร็ว ซึ่งเป็นลักษณะต่างไปจากประเทศกำลังพัฒนาซึ่งขาดแคลนการ
สะสมทุนภายในประเทศ การสะสมทุนถาวรของสิงคโปร์เพิ่มจาก 6% ของ GDP ใน
ค.ศ. 1960 เป็น 24% ของ GDP ใน 1970^{10/} ในการสะสมทุนถาวรมันรัฐบาลสิงคโปร์
มีบทบาทสำคัญ รัฐบาลมีการลงทุนเพิ่มในกิจการต่างๆ อย่างมากมาย ทั้งยังพยายามหา
มาตรการจูงใจให้มีการลงทุนโดยเอกชนทั้งจากภายในประเทศเอง และจากต่างประเทศ
ปรากฏว่าหลังจาก ค.ศ. 1968 เป็นต้นมาเงินลงทุนจากต่างประเทศได้หลั่งไหลเข้ามาใน
สิงคโปร์มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาอุตสาหกรรมหัตถกรรม ที่มาของทุนจากต่าง
ประเทศส่วนใหญ่คือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ญี่ปุ่น และเนเธอร์แลนด์

จากการเข้ามาลงทุนด้านอุตสาหกรรมของต่างประเทศซึ่งตรงกับความต้องการ
การของรัฐบาลสิงคโปร์ ในอันที่จะขยายสาขาเศรษฐกิจให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ดังนั้น รัฐบาล
สิงคโปร์จึงพยายามดึงดูดใจนักลงทุนเอกชน ด้วยการสร้างกิจกรรมพื้นฐาน (Infra
Structure) ให้มากขึ้น เช่น การขยายเมืองการสร้างนิคมอุตสาหกรรม การพลังงาน
การคมนาคมขนส่ง ฯลฯ นอกจากการพยายามส่งเสริมอุตสาหกรรมการผลิตแล้วยังมีความ
พยายามส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอีกด้วย โดยการจัดสร้างสถานที่พัก การปรับ
ปรุงระบบธนาคาร เป็นต้น

ข). กลยุทธ์ในการพัฒนาและการเปลี่ยนโครงสร้างทางเศรษฐกิจ

รัฐบาลสิงคโปร์พยายามสร้างภาวะความ เท่าเทียมและความอยู่ดีกิน

ดีให้กับประชาชนด้วยมาตรการต่างๆ ดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งเป็นผลดีแก่การพัฒนา เศรษฐกิจ
ของประเทศ เพราะหลักความจริงที่ว่าอัตราดอกเบี้ยที่ความ เหลื่อมล้ำทาง เศรษฐกิจของ
ประชาชนในสังคมมีมาก เสถียรภาพของประเทศก็ยากที่จะดำรงอยู่ได้

ในทศวรรษที่ 1950 สิงคโปร์ประสบปัญหานานาประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ยิ่งการพึ่ง เศรษฐกิจการค้าแต่อย่าง เดียวไม่เป็นการเพียงพอ รัฐบาลจึงหันมาใช้กลยุทธ์
เพื่อแก้ปัญหาการจ้างงาน โดยการขยายสาขา เศรษฐกิจออกไปหลายๆ สาขานอกจาก
การค้า นั่นคือ หันมาเน้นหนักการอุตสาหกรรมอย่างเต็มที่ แต่อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรม
ในระยะทศวรรษ 1960 นั้นเป็นลักษณะการประกอบโดยอาศัยชิ้นส่วนนำเข้าจากต่าง
ประเทศและผลิตเพื่อขายตลาดในประเทศเป็นส่วนใหญ่^{11/} ที่เหลือจึงเป็นการส่งออก
โดยรัฐให้ความคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในโดยใช้ระบบโควต้าและกำแพงภาษี ซึ่ง
ลักษณะการผลิตดังกล่าวจะเกิดผลเสียแก่ดุลชำระเงินของประเทศ และยังปรากฏว่า
ตลาดภายในมีขนาดจำกัดอีกด้วย ดังนั้น ในปลายทศวรรษ 1960 และต้นทศวรรษ 1970
รัฐบาลจึงเปลี่ยนนโยบายอุตสาหกรรมหันมาสนับสนุนอุตสาหกรรมเพื่อส่งออกเท่านั้น ซึ่ง
ถือเป็นการส่งเสริมการขยายตัวของการค้าต่างประเทศด้วย ทั้งนี้ รัฐบาลจะเลิกการใช้
กำแพงภาษีคุ้มครองสินค้าเข้า แต่จะให้ความช่วยเหลือการผลิตเพื่อส่งออก โดยพยายาม
ดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศและภายใน เข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมให้ความสะดวกในการ
ตั้งโรงงาน การขนส่ง การนำเข้าและการส่งออก ตลอดจนมีการออกกฎหมายควบคุม
อัตราค่าจ้างให้เหมาะสม รวมทั้งวันหยุดและชั่วโมงการทำงานของแรงงาน มีการฝึกฝน
แรงงาน ตลอดจนการพัฒนาวิทยาการจัดการ นอกจากนั้น อนุญาตให้ผู้ผลิตส่งเงินกำไร
ออกจากประเทศได้เสรีด้วยมาตรการต่างๆ เหล่านี้ มีผลให้สิงคโปร์กลายเป็นประเทศ
อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกภายในระยะไม่นานนัก การให้ความช่วยเหลือในลักษณะ
ดังกล่าวนี้เป็น การเน้นการแข่งขัน ภายใต้ความเสมอภาค ดังนั้น การที่อุตสาหกรรมใด

จะดำรงอยู่ได้หรือสลายไปจึงขึ้นกับประสิทธิภาพของคน เป็นสำคัญ

ปรากฏว่า เศรษฐกิจของสิงคโปร์มิได้มีการค้า เป็นสาขานำแต่อย่างใดอีกต่อไป อุตสาหกรรมกลายเป็นภาค เศรษฐกิจที่สำคัญมากด้วยอีกสาขาหนึ่ง โดยมีกิจการ อุตสาหกรรมทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก เช่น อุตสาหกรรมกลั่นน้ำมัน อุตสาหกรรม เคมี น้ำมัน อุตสาหกรรมทำเครื่องรับวิทยุ โทรทัศน์ อาหารกระป๋อง ฯลฯ และที่สำคัญอีกอัน หนึ่งคืออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวซึ่งขยายตัวขึ้นทุกที และเป็นสาขาที่รองรับแรงงานได้ มาก เช่นเดียวกับอุตสาหกรรมการก่อสร้างในขณะที่อุตสาหกรรมอื่นๆ ส่วนใหญ่เป็น อุตสาหกรรมที่ใช้ทุน (Capital Intensive)

ปรากฏว่าหลังจาก ค.ศ. 1968 เป็นต้นมาภาคอุตสาหกรรมมีการขยายตัวมาก และอัตราส่วนของสินค้าอุตสาหกรรมในยอดรวมของการส่งออกได้เพิ่มจาก 17.5% ต่อปี ในช่วง 1960-1967 เป็น 57.7% ต่อปีหลังจาก 1968 และอุตสาหกรรมยังมีส่วนช่วย การว่าจ้างแรงงานให้เพิ่มขึ้นมากด้วย ในการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้นมี E.D.B. (สำนักงาน คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ)^{12/} เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบส่งเสริมอุตสาหกรรมและ อาจกล่าวได้ว่านโยบายอุตสาหกรรมกับนโยบายการค้าของสิงคโปร์จะมีความ เป็นอันหนึ่ง อันเดียวกันหรือส่งเสริมกันเสมอ และนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรม เช่นว่านี้ได้ช่วยลด ความผันผวนทางเศรษฐกิจได้ดีขึ้นกว่าการค้าขายอย่างเดียว

อย่างไรก็ตามสาขาเกษตรกรรมนั้นมิได้มีการขยายตัวมากนัก เพราะที่ดินมี จำกัดและการจัดสรรที่ดินมาเพื่อใช้ในทางอุตสาหกรรมจะได้ผลตอบแทนสูงกว่า แต่การ เกษตรกรรมเท่าที่มีอยู่ก็ได้รับการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตเป็นอย่างดี

4. สรุป

จากเศรษฐกิจแบบศูนย์กลางการค้าในสมัย เป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ จนกระทั่งการตกอยู่ใต้อิทธิพลของญี่ปุ่น การร่วมในสหพันธมาเลย์เซีย ตลอดมาจนถึงสมัย ที่เป็นเอกราชนั้น สิงคโปร์ได้ผ่านปัญหาหลายอย่างทั้งการเมืองและเศรษฐกิจมาพอสมควร แม้จะไม่รุนแรงเท่ากับประเทศเพื่อนบ้านบางประเทศ สิงคโปร์ประสบทั้ง ปัญหาการกีดกันของมลายู ตลอดจนปัญหาต่างๆ ภายในประเทศ เช่น การว่างงาน ของประชากร ความเสื่อมโทรมของเศรษฐกิจแบบ เมืองท่า เนื่องจากการแข่งขันของผู้อื่น แต่สิงคโปร์ก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ จนขึ้นมา เป็นประเทศพัฒนาที่ประชาชนมีรายได้ สูงมีความกินดีอยู่ดี และมีความเสมอภาคท่ามกลาง เพื่อนบ้านที่ยังด้อยพัฒนาหรือกำลัง พัฒนาได้อาจที่น่าภาคภูมิใจ เป็นปัญหาที่น่าขบคิดอย่างยิ่งว่า เหตุใดประเทศซึ่งไร้ความ สมบูรณ์ทั้งทรัพยากรแร่ธาตุ ตลอดจนผืนดินนั้น จึงได้รับผลสำเร็จปานนั้น ถ้าจะตอบ แต่เพียงว่า เพราะขนาดของประเทศ เล็กการบริหารย่อมทำได้ง่าย ทำให้พัฒนาได้เร็ว เท็นจะเป็นเหตุผลที่ไม่เพียงพอ หากมองให้ลึกลงไปจะ เห็นได้ว่าคุณภาพของมนุษย์ใน ประเทศนี้ต่างหากที่สำคัญ ความตั้งใจของผู้ว่า ตลอดจนความขยันขันแข็งและเคารพ กฎระเบียบของพลเมืองต่างหากที่ทำให้ นโยบายต่างๆ ของรัฐบาลทำงานอย่างได้ผล รัฐบาลของสิงคโปร์ทำงานจริงจัง เพื่อผลประโยชน์ของประเทศแม้ว่า ในสายตาของผู้อื่น อาจ เห็นว่ามีการพยายามเอาเปรียบเพื่อนบ้านก็เป็นปกติวิสัยของพ่อค้า ซึ่งผู้ที่ติดต่อกับ ต้องฉลาดทัน นอกจากนั้นนโยบายตลอดจนบทบาทบางอย่างของรัฐบาลสิงคโปร์ถูกเพ่ง เล็งว่า เป็นการก้าวเข้าไปยุ่งกับชีวิตส่วนตัวของประชาชนมากไป เช่น การวางแผน ครอบครัวการลงโทษผู้มีบุตรมากกว่าที่กำหนด หรือในปัจจุบันรัฐบาลกำลังวิตกกังกับการที่ ผู้มีการศึกษาสูงๆ ไม่ยอมสมรสเหล่านี้ ถ้าพยายามมองในด้านดีก็จะเห็นได้ว่ารัฐบาล สิงคโปร์ต้องการให้ประชากรที่เกิดมามีคุณภาพชีวิตที่ดีนั่นเอง

ทางด้านเศรษฐกิจนั้นในช่วงของทศวรรษ 1960 นั้นมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง จากการศึกษาการคำนวณความสำคัญเพียงอย่างเดียวมาเป็นการเพิ่มความสำคัญของอุตสาหกรรม และโครงสร้างดังกล่าวยังได้เปลี่ยนแปลงไปอีกข้างในปลายทศวรรษ 1960 นั้นคือ การเน้นหนักในอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการส่งออกเข้านั้น ได้เปลี่ยนเป็นการให้ดารสนับสนุนการผลิตอุตสาหกรรมเพื่อส่งออก ในการส่งเสริมกิจกรรมทางเศรษฐกิจนั้น รัฐบาลได้พยายามดึงดูดใจให้เอกชนทั้งในประเทศและจากต่างประเทศมีบทบาทมากขึ้นๆ โดยรัฐบาล เป็นเพียงผู้สนับสนุนด้านต่างๆ เช่น ความสะดวกด้านการขนส่ง การพลังงาน สถาบันการเงิน ฯลฯ สิงคโปร์ประสบความสำเร็จมากในการดึงดูดทุนจากต่างประเทศ ทั้งนี้ก็โดยที่นักลงทุนเหล่านั้นมีความเชื่อมั่นในเสถียรภาพของรัฐบาลสิงคโปร์ ตลอดจนความมีประสิทธิภาพในหน่วยงานต่างๆ ของสิงคโปร์ว่าจะทำให้การดำเนินงานของเขา เป็นไปโดยสะดวก และการลงทุนจะไม่สูญเปล่า

เมื่อพิจารณาสถานการณ์ต่างๆ ของสิงคโปร์แล้ว ลองหันกลับมาพิจารณาประเทศอื่นในเอเชียอาคเนย์รวมทั้งประเทศไทยด้วย ก็จะพบเหตุผลบางอย่างว่า เหตุไรสิงคโปร์จึงพัฒนาไปไกล ขณะที่เพื่อนบ้านยังคงตกอยู่ในความด้อยพัฒนา

เชิงอรรถ

1. สมคิด ศรีสิงห์, ประวัติศาสตร์เอเชียอาคเนย์, (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ, 2520), หน้า 281.
2. วิชิตวงศ์ ณ.ป้อมเพชร, เที่ยวสิงคโปร์เมืองธุรกิจ, (กรุงเทพฯ: สำนักพิทยาคาร, 2522), หน้า 12.
3. เรื่องเดียวกัน, หน้า 71.
4. สมคิด ศรีสิงห์, เรื่องเดิม, หน้า 365.
5. ทองหล่อ วงษ์ธรรมมา, ประวัติศาสตร์เอเชียอาคเนย์, (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2524) หน้า 218.
6. Shinichi Ichimura, The Economic Development of East and Southeast Asia, (Honolulu : The University Press of Hawii, 1975), p. 60.
7. วิชิตวงศ์ ณ.ป้อมเพชร, เรื่องเดิม, หน้า 71.
8. Shinichi Ichimura, op.cit., p. 63.
9. วิชิตวงศ์ ณ.ป้อมเพชร, เรื่องเดิม, หน้า 91.
10. Shinichi Ichimura, op.cit., p. 65.
11. วิชิตวงศ์ ณ.ป้อมเพชร, เรื่องเดิม, หน้า 105.
12. เรื่องเดียวกัน, หน้า 106.